Απάντηση εις την ένσταση: «Τί είναι καλύτερον, να πηγαίνω εις την Εκκλησίαν και να κάμνω το αντίθετον από αυτό που λέγει το Ευαγγέλιον, σαν μερικούς; Εγώ δεν πηγαίνω και είμαι καλύτερος απ' αυτούς» (Δημήτριος Παναγόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Ιουνίου, 2010

Αυτήν την ένστασιν, ως επί το πλείστον, την δικαιολογεί η ανακόλουθος ζωή ωρισμένων χριστιανών, τόσον λαϊκών όσον και κληρικών...

Είναι αλήθεια, ότι υπάρχει μία μερίς μεταξύ των λεγομένων «καλών ανθρώπων», η οποία επαναπαύεται εις τα λάθη των άλλων και έχει την γνώμην, ότι είναι δυνατόν ποτέ ο Χριστός να λάβη υπ' όψιν τα λάθη και τας αδυναμίας των άλλων, ίνα κάλυψη τας ιδικάς των.
Επίσης είναι αλήθεια, ότι πολλοί εκ των εκκλησιαζομένων ιερωμένων, ψαλτών, νεωκόρων, επιτρόπων, μελών θρησκευτικών Όργανώσεων και διαφόρων Φιλανθρωπικών ταμείων, ως και απλών λαϊκών χριστιανών, δεν είναι εν τάξει εις την ιδιωτικήν των ζωήν.

Αυτό βεβαίως το βλέπει ο κόσμος, και μάλιστα ο ζητών δικαιολογίαν, ίνα απορρίψη την Εκκλησίαν και τον Κλήρον. Και λέγει, ότι εν σχέσει με αυτόν, που λέγει ότι είναι χριστιανός και άνθρωπος της Εκκλησίας και της Θρησκείας, είμαι καλύτερος εγώ. Διότι αυτός, παρ' ότι εκκλησιάζεται κλέπτει εις την επιχείρησίν του, ψεύδεται, κάμνει κομπίνας, πηγαίνει εις τα δικαστήρια, ορκίζεται ή ορκίζει άλλους, θυμώνει, βλασφημεί, αποφεύγει την τεκνογονίαν, δεν είναι συνεπής εις τας συναλλαγάς του κ.ο.κ. Πώς να πάω εις την Εκκλησίαν, λέγει η άλλη, που γνωρίζω μια εις την γειτονιά μου, που είναι της Εκκλησίας και του κηρύγματος και εχώρισε το παιδί της από την γυναικά του διότι ήτο πτωχή;

Πώς να εκκλησιασθώ, λέγει η άλλη, που μια γνωστή μου κυρία, που ανήκει και σε θρησκευτικόν κύκλον, απαγορεύει εις την κόρην της να κάνη παιδιά;

Πώς να πάω εις την Εκκλησίαν, σου λέγει ο άλλος, που ο επίτροπος εις την ενορίαν μου, παρ' ότι ανήκει εις θρησκευτικήν Οργάνωσιν και κάνει και κύκλον εις το σπίτι του, δεν πληρώνει τους εργάτας του και γίνεται αιτία και βλασφημείται ο Θεός;

Πώς να πάω εις την Εκκλησία, λέγει άλλος, να ακούσω τον ψάλτη, που γνωρίζω ότι

είναι, βλάσφημος, μέθυσος, άνθρωπος που ξημερώνεται με γυναίκες, καντάδες, κιθάρες, χορούς κ.τ.τ.;

Τί να κάμω λοιπόν εις την Εκκλησίαν; Κάθομαι στο σπιτάκι μου και ακούω από το Ραδιόφωνον την Λειτουργία κι' έτσι δεν πάω να ιδώ όλες αυτές τις ασχήμιες...

Ακούοντας όλας αυτάς τας ενστάσεις υποχρεούμεθα, δυστυχώς να είπωμεν. Έχετε δίκαιον, κύριοι. Και, όχι μόνον αυτά που είπατε λαμβάνουν χώραν εκ μέρους πολλών εκκλησιαζομένων, αλλά και πολλά άλλα. Είναι δυστυχώς αφάνταστα εις έκτασιν και ασύλληπτα εις επινόησιν και πανουργίαν, τα όσα λαμβάνουν χώραν εκτός, αλλά και εντός της Ορθοδόξου Εκκλησίας, και συγκεκριμένως εις το Παγκάρι αυτής, εκ μέρους ανακόλουθων επιτρόπων και Νεωκόρων, εις το Αναλόγιον αυτής, εκ μέρους ανακόλουθων, ασεβών και απίστων πολλάκις ψαλτών, και εντός του ιερού αυτής, ένθα πολλάκις μετατρέπεται ο ιερός αυτού χώρος εις χώρον καπηλειού, καθ' ότι ακούονται έξω αυτού ή υπό του μεγαφώνου ενίοτε ύβρεις, διαπληκτισμοί, λόγω συμφεροντολογικών προστριβών, μεταξύ των ιερέων ή των μικρών των υπηρετούντων εντός του Ιερού.

Δι’ όλα αυτά, που λαμβάνουν χώραν, εντός αυτής και πολλάκις εν τω κρυπτώ, ομιλεί ο Προφήτης Ιεζεκιήλ εις το Β' αυτού κεφάλαιον. Λέγομεν δε, μόνον δια την Ορθόδοξον Εκκλησίαν, καθ' ότι αφ' ενός αυτή μόνον υπάρχει Εκκλησία έχουσα κεφαλήν τον Χριστόν, και αφ' ετέρου, διότι αυτή μόνον βάλλεται και συκοφαντείται.

Όλαι αι άλλαι, αι λεγόμενοι Εκκλησίαι, δεν είναι Εκκλησίαι, διότι Εκκλησίαι με κεφαλήν ανθρώπου π.χ. του Πάπα ως η Παπική, του Λουθήρου ως η Προτεσταντική, του Ρώσσελ ως η των Ιεχωβιτών κλπ. είναι ανθρώπινα κατασκευάσματα, που έχουν την βάσιν των επί εγωϊσμού ή συμφέροντος.

Η μία, η μόνη, η έχουσα κεφαλήν τον Χριστόν, είναι η Ορθόδοξος. Δι' αυτό όλα τα συντάγματα των Δαιμόνων βάλλουν εναντίον της. Δια να πιστοποιήσητε δε αυτό εισέλθετε, εάν θέλετε, εις Παπικήν λεγομένην Εκκλησίαν ή εις Προτεσταντικήν ή εις την των Σπουδαστών των Γραφών, Συναγωγήν ή εις Τζαμί Οθωμανών ή όπου αλλού, εκτός της Ορθοδόξου, και θα διαπιστώσητε ησυχίαν, τάξιν, αρμονίαν κ.τ.τ. Ενώ, όταν εισέλθητε εις Ορθόδοξον, από το Παγκάρι έως του Ιερού θα πιστοποιήσητε αταξίαν, συζήτησιν καλοστρωμένην, γέλωτας, αστεία, θορύβους, φωνάς μικρών, διαπληκτισμούς Ιερέων κ.τ.τ.
Αντιλαμβάνεσθε ευθύς αμέσως, ότι εισήλθατε εις μίαν ατμόσφαιραν ηλεκτρισμένην. Ε!, αυτό είναι απόδειξις, ότι υπάρχει Διάβολος εις την Εκκλησίαν αυτήν. Και δια να υπάρχη Διάβολος είναι μία απόδειξις, ότι υπάρχει η Αλήθεια εν αυτή ότι υπάρχει Χριστός.

Εις όλας τας μη Ορθοδόξους, λεγομένας Εκκλησίας, υπάρχει ανά εις Διάβολος εις

την οροφήν αυτής και φυλάττει τους πιστούς της. Ενώ εις τας Ορθοδόξους Εκκλησίας δεν υπάρχει εις μόνον εις την οροφήν, αλλά και εκατοντάδες εντός αυτής και πειράζουν και ενοχλούν τους πιστούς της. Όπου λοιπόν υπάρχει η αλήθεια εκεί και ο Διάβολος.

Δι’ αυτό, μη νομίσωμεν ότι είμεθα εξασφαλισμένοι ημείς και ότι είναι καλύτερον να μη εκκλησιασθώμεν, διότι οι εκκλησιαζόμενοι δεν είναι εν τάξει.

Ο Χριστός δεν εκήρυξε ποτέ ότι εις που εκκλησιάζεται δύναται να πράττη το κακόν και εις που πράττει το αγαθόν δύναται να μη εκκλησιάζεται. Όχι, ο Χριστός εκήρυξε το αντίθετον, λέγων «*Ταύτα έδει ποιήσαι κακείνα μη αφίεναι*» (*Ματθ. κγ' 23*). Δηλαδή και εις την Εκκλησίαν θα πας και το κακό δεν θα κάμης. Και εις την Εκκλησίαν θα πας και το παιδί σου δεν θα χωρίσης. Και εις την Εκκλησίαν θα πας και την γλώσσαν σου θα κόψης. Και εις την Εκκλησίαν θα πας και το προσωπικόν σου θα πληρώσης.

Δεν μας έθεσεν να εκλέξωμεν μεταξύ δύο, δηλαδή εκκλησιασμού και κακού ή μεταξύ καλού και μη εκκλησιασμού. Δεν είπε ότι, θα πηγαίνης εις την Εκκλησίαν και θα κάμνης τα αντίθετα απ' ό,τι κηρύττει αυτή, ή θα κάμνης τα σωστά και δεν θα εκκλησιάζεσαι, αλλ' είπεν ότι θα κάμνωμεν και τα δυό. Δι’ αυτό ημείς θα πηγαίνωμεν εις την Εκκλησίαν και θα είμεθα και καλοί, ώστε οι άλλοι να βλέπουν ημάς που είμεθα συνεπείς και να επιστρέφουν εις Χριστόν, και όχι τους ανακολούθους. Διότι, δυστυχώς, είναι μία πικρά αλήθεια αυτή, εάν ημείς οι χριστιανοί είμεθα εν τη ιδιωτική μας ζωή αντάξιοι του τίτλου μας, θα ήσαν ολίγοι οι άπιστοι, ως λέγει και ο θείος Χρυσόστομος: «Όντως ουδείς αν ην ειδωλολάτρης, ει ημείς ήμεν Χριστιανοί, ως δει, ει τα Χριστού εφυλάττομεν. Ει ηδικούμεθα, ει επλεονεκτούμεθα, ει λοιδορούμενοι ηυλογούμεν, ει κακώς πάσχοντες ευηργετούμεν, ουδείς ούτω θηρίον ην, ως μη επιδραμείν τη ευσεβεία (Λόγ. Ι’ εις την Α' Τιμ.).

Επίσης το θέμα του Εκκλησιασμού, δεν είναι μόνον να ακούση τις την Λειτουργίαν, αλλά να λάβη και μέρος εις τον Δείπνον. Να φάγη, να τραφή, πράγμα που το ραδιόφωνον δεν του προσφέρει. Από ραδιοφώνου ακούει τις, αλλά δεν χορταίνει. Και είναι πολύ αστείον, να υποστηρίξη τις ότι, διότι ήκουσε τους κρότους των πιάτων ή των μαχαιροπηρούνων όπου έτρωγον άλλοι, ότι ετράφη αυτός. Ώστε, ούτε και αυτό ισχύει, το ότι είναι κακοί οι εκκλησιαζόμενοι και ακούμε από ραδιοφώνου ημείς.

(Απόσπασμα εκ του βιβλίου «Αλλο καλός άνθρωπος και άλλο Χριστιανός», Δ. Παναγόπουλος (1916-1982), Εκδόσεις Νεκτ. Παναγόπουλος)